

ת"פ 31889/09/14 - מדינת ישראל נגד יעקב שבו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 31889-09-14 מדינת ישראל נ' שבו(עציר) 16 נובמבר 2014

בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח
בעניין: מדינת ישראל

מאשימה

נגד

הנאשם

יעקב שבו (עציר)

גזר דין

הרקע

1. ביום 27.10.2014 הורשע הנאשם, על-יסוד הודאתו בעובדות כתב-האישום כפי שהוא, בעבירות אשר יוחסו לו כדלקמן: התפרצות לרכב לפי סעיף 1413 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); גניבה מרכב לפי סעיף 413ד(א) לחוק העונשין; וכן גניבה בידי עובד לפי סעיף 391 לחוק.

2. כתב-האישום שבעובדותיו הודה הנאשם מחזיק שני אישומים. בהתאם לעובדות האישום הראשון, ביום 11.8.2014, בסמוך לשעה 23:45, ברחוב ברניקי בירושלים, פרץ הנאשם לרכב מסוג "טויוטה קורולה" השייך לבני-הזוג מנוח (להלן: המתלוננים) וזאת בכוונה לבצע גניבה. כמו-כן, הנאשם נטל ונשא מתוך הרכב מכשיר נייד מסוג סמסונג גלקסי השייך למתלוננים, וזאת ללא הסכמתם ובמטרה לשלול את המכשיר הנייד שלילת קבע מהמתלוננים. באותן נסיבות, לאחר שהנאשם זיהה כי אחד החלונות הקדמיים של הרכב פתוח חלקית, הכניס הנאשם את ידו לתוך הרכב, לקח את המכשיר הנייד שהיה מונח על המושב ברכב, ועזב עם המכשיר הנייד את המקום. בגין אישום זה, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירות של התפרצות לרכב וגניבה מרכב.

בהתאם לעובדות האישום השני, ביום 5.9.2014, בשעה שאינה ידועה למאשימה, נטל ונשא הנאשם מכשיר נייד מסוג אייפון השייך למעסיקו מר רם (להלן: המתלונן), וזאת ללא הסכמתו ובמטרה לשלול את המכשיר הנייד שלילת קבע מהמעסיק. באותן נסיבות, בעת שהחזיר המעסיק את הנאשם בסיום עבודתם לצומת פת בירושלים, לקח הנאשם את המכשיר הנייד מרכבו של המעסיק ועזב איתו את הרכב. בגין אישום זה, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירה של גניבה בידי עובד.

טיעוני הצדדים

2. המאשימה עמדה על חומרת העבירות אשר בביצוען הורשע הנאשם, ועל הערכים המוגנים שנפגעו בגין. לגישת המאשימה, מתחם העונש ההולם בגין האירוע נשוא האישום הראשון לכתב-האישום נע מ-6 חודשי מאסר בפועל ממש ועד 12 חודשי מאסר בפועל. לפי הטענה, מתחם העונש ההולם בגין האירוע נשוא האישום השני לכתב-האישום

נע מ- 6 חודשי מאסר בפועל (שיכול שירוצו בעבודות שירות) ועד 8 חודשי מאסר בפועל. בשים לב למכלול השיקולים, ובדגש על עברו הפלילי של הנאשם, עתרה המאשימה להטיל עליו עונש מאסר בפועל המצוי ברף הבינוני של המתחמים הנטענים. זאת, לצד עונש מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלוננים נשוא שני האישומים.

3. מנגד, טען בא-כוח הנאשם כי יש לקבוע מתחם ענישה אחד לשני אישומים נשוא כתב-האישום. לגישתו, מתחם ענישה זה נע מעונש מאסר מותנה ועד עונש מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות. בהתחשב בכך, ובשים לב לנסיבות לקולא בעניינו של הנאשם (לרבות העובדה שמאז שנת 2009 ועד התיק הנוכחי לא הורשע הנאשם בפלילים), עתר הסנגור להסתפק בימי מעצרו של הנאשם עד כה (כחודשיים). כמו-כן עתר הסנגור להימנע מהשתת עונש כספי, בשים לב למצבו הכלכלי הקשה של הנאשם וכן לכך שמכשירי הטלפון הוחזרו לבעליהם.

יוער כי כל צד תמך את טענותיו העונשיות באסמכתאות מן הפסיקה.

הנאשם עצמו הביע חרטה מלאה על המעשים הן בדבריו לפניו והן במכתב בכתב-ידו שהוגש לעיוני (ע/ 1).

ריבוי עבירות - הערה מקדימה

4. בנסיבות העניין, אני סבורה כי כל אחד משני האישומים נשוא כתב-האישום, מהווה אירוע נפרד לצורך קביעתו של מתחם ענישה הולמת לפי סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין. כך הוא הדבר, נוכח העובדה כי המעשים בוצעו בפער זמנים זה מזה, כלפי מתלוננים שונים, ותוך נסיבות ביצוע עבירה שאינן זהות. עם זאת, בהתחשב בכך שבשני האישומים מדובר במעשים דומים במהותם (גניבת מכשיר טלפון נייד), אני סבורה כי ראוי לגזור בגין שני האירועים עונש כולל אחד כאמור בסעיף 40ג(ב) הנ"ל.

מתחמי הענישה ההולמת

5. על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה.

6. **בכל הנוגע לאישום הראשון שעניינו בעבירות של התפרצות לרכב וגניבה מרכב** - מדובר בעבירות הפוגעות בזכות הקניין של בעל הרכב, וכן בפרטיות ובתחושת הביטחון האישי שלו.

בחינת נסיבות ביצוע העבירה של התפרצות לרכב במקרה דנן, מלמדת כי היא מצויה במדרג חומרה שאינו גבוה מבחינת נסיבותיה: הנאשם ניצל חלון רכב שנותר פתוח חלקית, הכניס את ידו לתוך הרכב, ונטל מכשיר טלפון נייד של המתלוננים שהיה מונח על מושב הרכב. נראה כי הנאשם לא תכנן מראש את ביצוע העבירה הנדונה, אלא ביצע אותה באופן ספונטני. הוא לא השתמש בכלי פריצה כלשהם ולא ביצע את העבירה בדרך מתוחכמת. כמו כן, הנאשם לא הותיר חבלה ברכב עצמו (זאת, בלא לאיין את עצם הפגיעה בקניין ובפרטיות של בעלי הרכב, וכן פגיעה אפשרית

עקיפה בציבור בכללותו במישור העלאת פרמיות הביטוח על רכבים). אשר לעבירה של גניבה מרכב - אף היא אינה מצויה ברף חומרה גבוה מבחינת נסיבות ביצועה, במובן זה שהנאשם לא עשה שימוש במכשירים כלשהם, ואף לא פירק חלק מתוך הרכב כדי לגנוב אותו, אלא נטל לידיו מכשיר נייד שהושאר על מושב ברכב. לצד כל אלה, יש לזכור כי הרכוש שנגנב (מכשיר טלפון נייד) אינו פעוט-ערך והנזק שנלווה לגניבתו אינו זניח לבעליו. בפרשה אחרת כבר ציינתי כי כיום, מכשיר טלפון נייד אינו רק חפץ בעל ערך רכושי ובעל תפקיד פונקציונאלי מצומצם להוצאה ולכניסה של שיחות טלפון, אלא הוא יכול לכלול גם מידע אישי רב בדומה למחשב אישי. בהתחשב בכך, גניבת מכשיר נייד גורמת לבעליו לא רק חסכון כס, אלא גם פגיעה בפרטיות (ראו והשוו: ת"פ (ירושלים) 4959-05-12 מדינת ישראל נ' סיאד (29.5.2013), פסקה 6). במקרה דנן, ציינה המאשימה כי המכשיר שנגנב הוחזר לבעליו.

בכל הנוגע לענישה הנוהגת - העבירה של התפרצות לרכב בכוונה לבצע גניבה לפי סעיף 413 סיפא לחוק העונשין, הינה עבירת פשע שהעונש המרבי הקבוע לצידה הוא 7 שנים. העבירה של גניבה מרכב לפי סעיף 413ד(א) לחוק העונשין, היא עבירת עוון שהעונש המרבי הקבוע לצידה הוא 3 שנים. בחינת הענישה הנוהגת מלמדת כי רמת הענישה בגין העבירה של התפרצות לרכב בכוונה לבצע גניבה, מושפעת מנסיבות ביצוע העבירה, תוך הבחנה מסוימת בין התפרצות לרכב שאינה מבוצעת לצורך גניבת הרכב (כפי שאירע במקרה דנן); לבין התפרצות לרכב לצורך גניבת הרכב עצמו (שבדרך-כלל נחשבת מעשה חמור יותר). בנסיבות דומות לאלה שלפניי, רמת הענישה הנוהגת נעה מהטלת עונשי מאסר בפועל קצרים (שמשכם מאפשר ריצוי בדרך של עבודות שירות) ועד עונשי מאסר בפועל ארוכים יותר לריצוי מאחורי סורג ובריה (ראו והשוו: עפ"ג (מחוזי חיפה) 20738-08-14 מדינת ישראל נ' חאטום (27.8.2014); עפ"ג (מחוזי באר-שבע) 49139-04-14 יצחק נ' מדינת ישראל (9.7.2014), בצירוף ת"פ (אילת) 43249-06-13 מדינת ישראל נ' יצחק (1.4.2014); ת"פ (ירושלים) 16009-09-12 מדינת ישראל נ' חמאמרה (10.4.2013)).

בהתחשב בערכים שנפגעו; בעוצמת הפגיעה בערכים אלה; בנסיבות ביצוע העבירות של התפרצות לרכב וגניבה מרכב במקרה דנן; וכן בהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת; אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם בגין האירוע נשוא האישום הראשון** נע מעונש מאסר בפועל למשך תקופה קצרה (אשר במקרים מתאימים יכול וירוצה בעבודות שירות), ועד 10 חודשי מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריה.

7. **בכל הנוגע לאישום השני שעניינו בעבירה של גניבה בידי עובד** - מעבר לפגיעה בזכות הקניין ובפרטיות של המעסיק, עבירה זו טומנת בחובה פגיעה נוספת בערכים חברתיים שעניינם הגנה על מערכת יחסי עובד-מעביד והאמון השורר ביניהם. לכך יש להוסיף את קלות ביצועה של העבירה הנדונה נוכח גישתו של העובד לרכוש מעסיקו, והעובדה כי במקרים רבים קשה להתחקות אחר מעשה הגניבה. כל אלה מוסיפים נופך חומרה למעשה הגניבה בידי עובד. נראה כי עקב כך ראה המחוקק לקבוע עונש מרבי של 7 שנים לצד העבירה הנדונה.

בחינת נסיבות ביצוע העבירה במקרה דנן מלמדת כי הנאשם גנב את מכשיר הטלפון הנייד מרכב מעסיקו, שעה שהמעסיק הסיע את הנאשם בסיום עבודתם לצומת פת בירושלים. מעשה הגניבה לא פגע ישירות בעיסוקו של המעביד במקום העבודה, ואף לא היה פרי תכום או תכנון מוקדם. המכשיר שנגנב הוחזר לבעליו. עם זאת, המעשה מלמד על תעוזה ועל העדר מורא מפני פגיעה במעסיק ובחוק, והוא מהווה ניצול לרעה של יחסי אמון שאמורים לשרור בין עובד למעבידו.

בכל הנוגע לענישה הנוהגת - בחינת הפסיקה מעלה כי בתי-המשפט נוהגים להטיל בגין העבירה הנדונה עונשים הנעים מענישה מוחשית אשר אינה כוללת רכיב של מאסר בפועל (במקרים קלים בנסיבותיהם עם היבטים שיקומיים); דרך עונשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות; וכלה בעונשי מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריה במקרים חמורים בנסיבותיהם (ראו והשוו: ת"פ (חיפה) 5937-08-12 מדינת ישראל נ' אבו עאבד (31.3.2014); ת"פ (אילת) 15014-03-13 מדינת ישראל נ' קיסלסי נחמני (7.10.2014); ת"פ (תל-אביב) 20136-06-13 מדינת ישראל נ' בן זקן ((2.10.2014)).

בהתחשב בערכים שנפגעו; בעוצמת הפגיעה בערכים אלה; בנסיבות ביצוע העבירה של גניבה בידי עובד במקרה דנן; וכן בהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת; אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם בגין האירוע נשוא האישום השני** נע מעונש מאסר בפועל למשך תקופה קצרה (אשר במקרים מתאימים יכול וירוצה בעבודות שירות), ועד 10 חודשי מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריה.

העונש המתאים

8. לצורך גזירת העונש, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות כאמור בסעיף 40יא לחוק העונשין:

לקולא, יש ליתן משקל להודאת הנאשם בעובדות כתב-האישום כפי שהוא ולנטילת האחריות, באופן שייתר את הצורך בניהול הוכחות תוך חיסכון במשאבים ציבוריים. בנוסף, התחשבתי בחרטה שהביע הנאשם בדבריו לפניי וכן במכתבו שהוגש לעיוני (ע/1). כמו-כן, יש ליתן את הדעת לנסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שפורטו בטיעוני הסנגור לפניי, ובכללן העובדה שמאז 2009 ועד התיק הנוכחי, לא הורשע הנאשם בפלילים וניסה לנהל אורח חיים נורמטיבי. בשנה האחרונה נפטרו שני הוריו של הנאשם, וכן הנאשם חווה משבר בקשר הזוגי, והדבר היווה עבורו משבר קשה. עקב כך, השתמש הנאשם בסמים והדבר היווה את הרקע לביצוע העבירות בתיק זה.

לחובת הנאשם (שהינו כבן 47) יש לשקול את עברו הפלילי המכביד הכולל מספר רב של הרשעות קודמות (לצד רישום אחד של אי הרשעה מבית-משפט לנוער בעבר הרחוק), וזאת במגוון רחב של עבירות (רובן עבירות אלימות ורכוש). בגין הרשעות קודמות אלה, ריצה הנאשם מספר עונשי מאסר בפועל, חלקם לתקופות ממושכות. ודוק, כפי שצוין לעיל, לא נעלם מעיני כי הרשעתו הקודמת האחרונה של הנאשם הינה משנת 2009, בגין עבירות שבוצעו בשנת 2008. במהלך השנים האחרונות עד ההליך שלפניי, לא הורשע הנאשם בפלילים ולא ריצה עונשי מאסר מאחורי סורג ובריה. יחד עם זאת, גיליון הרישום הפלילי מצביע על כך שהנאשם ניהל דרך חיים עבריינית במשך תקופה ארוכה, ולמרבה הצער שב לדרך זו בעת שביצע את העבירות נשוא הליך זה. בהתחשב בכך, ונוכח חומרת המעשים, יש מקום לענישה ממשית שיהיה בה כדי להעביר מסר ברור לנאשם, וגם לרבים, מפני הישנות העבירות.

9. באיזון בין מכלול השיקולים, אני רואה להשית על הנאשם עונש המצוי בטווח הבינוני של מתחמי הענישה ההולמת שקבעתי. מטעמים שצוינו בפיסקה 4 לעיל, העונש יגזר באופן כולל בגין שני האישומים. נוכח מצבו הכלכלי של הנאשם כנטען לפניי, ובשים לב לכך שעל הנאשם יוטל עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריה, לא ראיתי להשית על

הנאשם קנס כספי. מאחר שמכשירי הטלפון הנייד שגנב הנאשם הוחזרו לבעליהם (כך נמסר לי בדיון), לא ראיתי להוסיף רכיב של פיצוי.

סוף דבר

10. נוכח מכלול הטעמים שפורטו, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

- א. 8 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו.
- ב. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך שנתיים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון (למעט החזקת רכוש החשוד כגנוב).
- ג. מאסר על-תנאי לתקופה של 7 חודשים למשך שנתיים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ג חשוון תשע"ה, 16 נובמבר 2014, בנוכחות הצדדים.